

**SPEECH VAN SIEG/FRED WEINBERG, LEERLING VAN HET EERSTE UUR,
OP DE REUNIE TER ERE VAN HET 70-JARIG BESTAAN VAN WARMONDERHOF**

“Zeer geachte Directie van Warmonderhof, leraren en leraressen, oud-leerlingen, leerlingen en wat er nog meer aan ‘vee’ rondloopt.

1. Ik zal me even voorstellen: de naam is Samuel Siegfried (roepnaam Sieg) Weinberg. Sinds mijn emigratie naar Canada heet ik Fred Weinberg, en dat is zo gebleven. In November 1950 kwam ik per boot aan in Montreal en werd daar opgehaald bij vrienden van mijn ouders en kwam in de buurt van Welland Onario – Fonhill bij een Boer Kenneth Jenter te werken. Het was een gemengd bedrijf met koeien en tarwe en maïs. Dat in het kort.

2. Ik wilde nu even de hartelijke felicitaties overbrengen van de pioniersleerlingen van het jaar 1947.

Dat was dus Jim van Stockum, helaas niet meer onder ons.
Clara Dekkers – getrouwd met De Heer Geiger +
Friedje Driehuysen – getrouwd met de Heer Matthias Guepin +
Dini Roeters van Lennep – getrouwd met de Heer La Poutre
Emanuel Althuis wonende in Canada
Christij Willinge Prins +
En last but not least Fred Weinberg.

3. Op de farm van ‘Ken’ Jenter werkte ik in de stal met zo’n dertig koeien.

Om acht uur de silo in en dan met een riek gooide ik die zuur-ruikende gras en maïs zo de stal in, en als de boer er niet was zong ik voor de koeien een lied over Warmonderhof,

want ik had zo'n heimwee naar de school. En dan deed ik nèt of ik met vakantie even terug was in Warmond. En dat ging ongeveer zo: Spreken is Zilver – Zwijgen is Goud. En als je niet jong bent dan ben je wel oud. 2 x. Vroeger was ik hier op school pionier, Ja op deze school in Warmond hier, maar nu ben ik terug en ik vind het zo fijn, om op onze oude school weer terug te zijn 2 x.

Proserpina Corvee

4. Als we op school 's morgens de groente en moestuin in gingen om praktijk op te doen, of de stallen hadden uitgemest of de vruchtbomen hadden gesnoeid, of de groentebedden hadden gewied, dan hoorden we de hofbel die bij de Roselaer op het dak stond en dan gingen we eten. Voor m'n gevoel kon ik een heel Loverendale brood op. Maar na twee plakken had ik al genoeg, zo voedzaam. En dan mocht ik wel eens een mop van Sam en Moos vertellen onder 't eten. Maar ik was een zeer druk adhd-kereltje, dus vóór de clou van de mop was ik al aan het brullen van het lachen. Nooit hebben ze die mop helemaal gehoord, dan moest ik even op de gang om bij te komen en dan hoorde ik ze nog lachen, zo aanstekelijk was dat.

Ik ken die mop na 70 jaar nog, over de gierput. en de mop van de twee vertegenwoordigers van ingeblikte groenten van twee verschillende fabrieken in blikgroenten. En ze moesten naar Hummelerwaard, naar een Heer Kallepoetser, die een nieuwe groentewinkel begon.

5. Jongens hou 's even op met dat geouwehoer, er is maar één Directeur de allerbeste en dat was Pa de Boer. Direct gevolgd door Mieneke de Boer – Tante Riet Rosenwald en Willie Schilthuis.

We hadden twee koeien, Manja en Puckie, en een paar geiten om te leren melken.

Later in Canada hadden we Surge melkmachines die op vacuüm werkten.

Met wieden heb ik nog een anekdote. In de tuin op Teylingerhof moest ik hoognodig even m'n blaas ledigen, keek schichtig om mij heen, zag niemand, hup zes knoopjes los, even voelen – 't was zo'n klein dingske, en een diepe zucht van verlichting. Direct daarop zag ik Mevrouw Rosenwald boven het maaiveld uitkomen, die was ook aan het wieden, Maar die had ik niet gezien. Toen ik vlug m'n zes knoopjes dicht maakte, zei ze nog: "Daar knap je van op hè?".

6. Generaties komen – generaties gaan. 't Klokje van gehoorzaamheid zal altijd blijven slaan, dus geef elkaar een hand en geef elkaar een zoen, wens ik jullie heel veel mazzel en Proserpina-kisten vol poen.